

Wyrok z dnia 19 stycznia 2000 r.

I PKN 478/99

Pracodawca nie może uchylić się od obowiązku ponownego zatrudnienia pracownika na podstawie art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.) z powołaniem się na to, że w chwili zatrudnienia nowych pracowników zwolniony poprzednio pracownik był niezdolny do pracy z powodu choroby.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2000 r. sprawy z powództwa Zbigniewa P. przeciwko [...] Centrum Kultury w K. o nawiązanie stosunku pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w Gdyni z dnia 18 maja 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 1999 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Kwidzynie uwzględniając żądanie pozwu nakazał pozwanemu [...] Centrum Kultury w K. aby zatrudnił powoda Zbigniewa P. na warunkach pracy i płacy obowiązujących w dniu 30 czerwca 1998 r.

Na skutek apelacji pozwanego wyrokiem z dnia 18 maja 1999 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że pozostawiając nakaz zatrudnienia powoda wyeliminował określone w wyroku Sądu Pracy warunki tego zatrudnienia; dalej zaś idącą apelację oddalił.

Kasacja pozwanego została skierowana przeciwko powyższemu wyrokowi w całości, na obu podstawach przewidzianych w art. 393¹ KPC. W zakresie przepisów postępowania zarzucono naruszenie art. 316 § 1 KPC poprzez nieuwzględnienie, iż w dniu wyrokowania przez Sąd drugiej instancji stosunki pracy pracowników zatrudnionych w miejsce powoda rozwiązały się z upływem czasu na jaki zostały zawarte. W zakresie prawa materialnego zarzucono niezastosowanie art. 229 § 4 KP w związku z art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.) przez przyjęcie, iż fakt choroby powoda w chwili zatrudniania nowych pracowników nie ma istotnego znaczenia, co pozostaje w sprzeczności z zakazem dopuszczenia do pracy pracownika niezdolnego do pracy. Powołując powyższe podstawy wniesiono w kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W powołanym w kasacji art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. ustanowiony został obowiązek ponownego zatrudnienia pracownika, z którym zakład ten rozwiązał stosunek pracy z przyczyn określonych w art. 1 ust. 1 tej ustawy. Obowiązek ten dla zakładu pracy powstaje w razie ponownego zatrudnienia pracowników w tej samej grupie zawodowej, jeżeli pracownik zgłosi zamiar powrotu do zakładu pracy w ciągu roku od rozwiązania stosunku pracy.

Rozpoznając kasację w jej granicach (art. 393¹¹ KPC) należy stwierdzić, że żaden z przedstawionych w niej zarzutów nie dotyczy określonych ustawowo przesłanek zobowiązania zakładu pracy do ponownego zatrudnienia. Nie zostały bowiem w kasacji zakwestionowane i w konsekwencji nie zostały poddane rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy ustalenia w zakresie podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, iż :

- 1) z powodem został rozwiązany stosunek pracy przez pozwanego pracodawcę w związku ze zmianami organizacyjnymi („likwidacja etatu dozorca”, na którym powód pracował);
- 2) następnie pozwany zatrudnił dwóch nowych pracowników w tej samej grupie zawodowej na czas określony od 10 września 1998 r. do 28 lutego 1998 r.;

3) w ciągu roku od rozwiązania stosunku pracy powód zgłosił zamiar powrotu do zakładu pracy.

Z powyższego wynika, iż zachodziły wszystkie określone w art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. warunki zobowiązania pozwanego pracodawcy do ponownego zatrudnienia powoda.

Podstawy zastosowania art. 12 powołanej ustawy do ustalonego w postępowaniu sądowym stanu faktycznego – wbrew zarzutowi kasacji – nie zmieniają powołane w niej okoliczności. Tak więc, jeżeli według stanu rzeczy z chwili wyrokowania przez Sąd drugiej instancji wiadome już było, iż: „stosunki pracy pracowników zatrudnionych w miejsce powoda rozwiązały się z upływem czasu na jaki zostały zawarte” – to uwzględnienie tej okoliczności nie mogłoby wpłynąć na inne rozstrzygnięcie sprawy. Nie ma bowiem podstaw do tego, ażeby na gruncie art. 12 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. uznawać, że pracodawcę zwalnia od istniejącego już jego zobowiązania ponownego zatrudnienia pracownika to, że po powstaniu tego obowiązku rozwiązał stosunki pracy z innymi pracownikami. W rozpatrywanym stanie faktycznym, w którym stosunki pracy z nowymi pracownikami rozwiązały się w związku z upływem umówionego okresu ich trwania jest to okoliczność, która nie zwolniła pozwanego pracodawcy z wykonania powstałego wcześniej zobowiązania zatrudnienia powoda.

Z kolei według powołanego w kasacji art. 229 § 4 KP pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. W związku z zarzutem naruszenia tego przepisu należy w pierwszym rzędzie stwierdzić, iż przepis ten nie jest odpowiedni do stanu faktycznego sprawy, w którym chodziło o ocenę sytuacji wynikającej z faktu choroby powoda w chwili zatrudnienia przez pozwanego nowych pracowników.

Ponadto – wbrew zarzutowi kasacji – trafna jest dotycząca tej kwestii ocena w zaskarżonym wyroku, iż: „fakt choroby powoda w chwili zatrudnienia nowych pracowników nie może mieć istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy”. Wydaje się, że źródłem błędnego zarzutu kasacji stała się nie mająca uzasadnienia interpretacja art. 229 § 4 KP, że przepis ten dotyczący badań lekarskich w ramach istniejącego stosunku pracy powinien być stosowany w celu weryfikacji zobowiązania do zatrudnienia pracownika,.

Z powyższych przyczyn, skoro kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw podlegała oddaleniu stosownie do art. 393¹² KPC.

=====